

[Kjelgaard]

den 21. september. Det var krav om kortere arbejdstid. Det var krav om fuld dækning for prisstigninger og devaluering. Det var spørgsmål om længere ferie, og det var spørgsmål om indflydelse på egen arbejds-situation.«

Det er kommunisternes sande ansigt. Man taler om virksomhedernes profitter og magt i det ene øjeblik og indrømmer nu indirekte i forespørgslen, at en række virksomheder tjener for lidt til at kunne overleve. Man taler om den svaghed, fagbevægelsen og socialdemokratiet har udvist over for de reaktionære anslag, der er rettet mod arbejderbevægelsen i de senere år.

Det er noget snak. Sandheden er en ganske anden, hvad forespørgslen kunne tyde på at kommunisterne godt er klar over. Magten tilhører, så vidt jeg kan bedømme det, i alt for høj grad fagbevægelsen og i mange situationer minoriteter inden for fagbevægelsen. Jeg tror, jeg kun behøver at nævne en enkelt person, hr. Preben Møller Hansen, for at tydeliggøre, hvem der gerne vil demonstrere sin magt. Er det noget, man gør for at hindre virksomhedslukninger? Er det noget, man gør for at demonstrere sin svaghed over for de såkaldt reaktionære?

Et af de ord, der i alt for høj grad kendetegner kommunisterne, er et ord, der også begynder med k, nemlig ordet »krav«. Som hr. Jørgen Jensen selv sagde det den 14. april: krav om kortere arbejdstid, krav om fuld dækning for prisstigninger og devaluering, længere ferie, indflydelse på egen arbejds-situation. Det er også kommunisternes sande ansigt, ordet »krav«. Kan man ikke få sine krav opfyldt, så forsøger man at mistænkeliggøre virksomhederne, så strejker man lovligt eller overenskomststridigt, så etablerer man blokader, så truer man måske arbejdskammerater, der ikke er omfattet af strejken, osv. Er det noget, man gør for at hindre virksomhedslukninger?

Forleden kunne man i en avis læse, at det er kommunistiske kredse, der står bag de boykotaktioner mod kantiner og cafeterier, der for tiden foregår rundt omkring på en række uddannelsesinstitutioner. De samme kredse har i flere måneder arbejdet for at samle tilslutning til lignende aktioner blandt de værnepligtige. I kredsen er der en kommunistisk folketingskandidat. Man opfordrer de værnepligtige til forskellige aktioner, bl. a.

boykot, kollektiv sygemelding og ødelæggelse af den militære undervisning. Hvornår kommer noget lignende inden for de private virksomheder? Man bruger tilsyneladende alle midler, men stilles der krav til f. eks. en kommunistisk fagforeningsmand om bare en tariffmæssig løn, ja, så kender vi resultatet. Det er også kommunismens sande ansigt.

Så kommer man nu og spørger, hvad regeringens agter at gøre for at hindre virksomhedslukninger. HKs formand sagde den 24. oktober til Børsen:

»En virksomhedsleder skal ikke alene ud fra et forretningsmæssigt synspunkt kunne beslutte, at han vil lukke sin virksomhed. Lederne må tvinges til at anlægge en mere samfundsbevidst holdning.«

Udtalelsen er vel nok en af de mere mærkværdige, der er fremsat i de senere år, for når en virksomhed kommer i vanskeligheder, prøver ledelsen ved hjælp af forretningsmæssige og andre dispositioner at rette den op for at hindre lukning. Det har hidtil været antaget, at den derved varetog samfundsmæssige interesser i beskæftigelse, produktion, eksport osv.

Samme interesser kan imidlertid i visse situationer varetages ved, at virksomheden eventuelt lukkes. Der er somme tider bundet meget betydelige kapitaler i virksomhederne, og når en virksomhed ikke kan forrente sin kapital, må det være rigtigt, at kapitalen flyttes til virksomheder, som kan forrente den, for så vokser kapitalen. Når kapitalen vokser, kan den bruges til oprettelse af flere arbejdspladser eller til forbedring af konkurrenceevnen. Indtil HKs formand sagde noget andet, blev de ledere, der gjorde dette, opfattet som overordentlig samfundsbevidste, end- og af fagbevægelsen, der alene har kunnet opnå de sidste mange års lønstigninger i kraft af, at kapitalen blev anvendt på en mere og mere hensigtsmæssig måde.

Vi har i det konservative folkeparti gang på gang fremsat en række forslag, der skulle hjælpe ikke mindst de mindre virksomheder, men næsten hver gang er vi fra venstreorienteret side blev mistænkt for at gå kapitalens ærinde, for at tale arbejdsgivernes sag. Jeg tænker bl. a. på vores 14 punkts plan for et par år siden og en række forslag siden, hvoraf nogle kom med i augustforlig II. Men der er langt igen. Der er pyntet lidt på dagpengeordningen ved medarbejderes sygdom. Den